

L'independentisme al Tirol del Sud, un fenomen en alça.

El Tirol, més lluny de Roma

Fa temps que la crisi de l'euro desperta velles reivindicacions. Els independentistes del Tirol del Sud, la província més rica de l'estat italià, es neguen a pagar més per les províncies del sud, que tenen menys recursos i no aporten tant.

Al president del Tirol del Sud li agradaria passar-se la vida caçant isards, llebres, guineus i tot allò que se li posi davant de l'escopeta. Luis Durnwalder, el propietari del vedat de caça més gran del Tirol del Sud, es dedica a concedir drets de caça als terratinents. Quan els pagesos es queixen a Vinschgau, la capital, perquè els cérvols els arruïnen la collita, s'emet una ordre urgent als caçadors: "Mateu set cérvols, immediatament!"

El govern italià podria haver previst que, si presentava un recurs contra la llei de vedats de caça del Tirol del Sud al Tribunal Constitucional, l'única cosa que aconseguiria seria enemistar-se amb els tirolesos. Roma vol que al Tirol del Sud hi regeixi la mateixa temporada de veda que a les altres províncies.

Però Durnwalder critica aquesta actitud i la veu condemnada al fracàs, perquè la flora i la fauna dels diversos territoris de l'estat són tan diferents, que és impossible d'"aplicar la mateixa llei des de Brenner fins a Sicília".

El primer ministre italià, Mario Monti, no ho veu pas així. Vol demostrar a Europa que Itàlia es mereix confiança, i per això ha encarregat un paquet de reformes al consell de tecnòcrates que recordarà que les cinc regions italianes que disposen d'un estatut especial també han de complir obligacions. Fins i tot s'hi tractarà amb detall la legislació de regulació dels danys ocasionats pels cérvols.

Però, en el fons, tot aquest afer gira entorn dels diners. L'objectiu del govern italià és que el Tirol del Sud destini 120 milions d'euros a

sanejar el pressupost de l'estat, i per això augmentaran els impostos sobre l'habitatge, l'impost del valor afegit, l'impost sobre la renda i els gravàmens dels pagesos. Aquestes mesures contradiuen les promeses de Roma de fer que el 90% dels impostos recaptats al Tirol del Sud retornin al Tirol del Sud. Dia sí dia també, Durnwalder fa referència a aquest paquet de reformes contra el qual vol recórrer davant el Tribunal Constitucional.

"Dominació estrangera". Això que passa a la província més rica d'Itàlia és producte de la crisi de l'euro. El Tirol del Sud no vol pagar per les províncies del sud que tenen pocs recursos i que no aporten la mateixa quantitat de diners. Aquesta actitud no és pas nova. Ja es va fer palesa els anys 50 i 60 sota el lema "Lluny de Roma", i darrerament ha ressorgit com una rèplica, a menor escala, dels vells prejudicis entre els països europeus del nord i els del sud, que –tot s'ha de dir– ara la crisi ha fet créixer.

Eva Klotz, diputada al parlament italià pel moviment independentista Llibertat Sudtirolesa, es pregunta "què més ha de passar perquè el Tirol del Sud se separi d'Itàlia". Klotz, de seixanta anys, ha lluitat més de la meitat de la seva vida per aconseguir l'autodeterminació al Tirol del Sud, però mai no havia vist que la gent s'ho prengué tan seriosament com ara. Segons ella, ara és el moment perfecte per a posar fi a la "dominació estrangera" italiana. El poble no té ganes de deixar-se arrossegar per la voràgine italiana.

Tanmateix, el debat no es limita solament als grups més radicals. Thomas Widmann és el ministre d'Economia de la província i membre del Partit Popular del Tirol del Sud, de caire conservador. Widmann creu que el Tirol del Sud hauria de "comprar la llibertat" a Itàlia. Fins i tot ha fixat un preu concret de compra. Itàlia té un deute de 1.911 bilions d'euros en total. Això faria uns 30.000 euros per cap. Com que al Tirol del Sud hi viuen uns 500.000 habitants, en total el preu de compra seria de 15.000 milions d'euros. Si Bozen pagués aquesta suma a Roma, podria exigir en con-

trapatida la “plena autonomia”. Les úniques polítiques que haurien de romandre a Itàlia serien la política monetària, la política exterior i la política de defensa.

Al seu torn, el Partit de la Llibertat, de caire dretà i nacionalista, aposta pel model d'estat lliure. “Per què hem de ser nosaltres, precisament, que salvem Itàlia?”, pregunta Ulli Mair, el president del partit. “Nosaltres no l’hem causat, tot aquest embolic.” D’aquí a poc, aquest partit vol presentar un esborrany de constitució que explicaria com seria el funcionament de l'estat lliure del Tirol del Sud.

Les enquestes assenyalen que les idees independentistes tenen més acceptació, sobretot entre els joves, i que el nombre de militants del Partit de la Llibertat i del moviment independentista Llibertat Sudtirolesa ha crescut clarament. L'opinió que en té el polític Günther Pallaver és que la província viu un tomb cap a la dreta.

Si, a principi de la dècada dels 70, el 90% dels habitants del Tirol del Sud s’haurien identificat com una autonomia limitada, avui aquesta proporció ha baixat fins al 60%. “Aquest conflicte es pot agreujar encara més en el futur”, afirma Pallaver. Segons el polític, s’observa que l’electorat de parla alemanya s’inclina cada vegada més cap a la dreta, i és probable que en un futur no solament els diputats dòcils del Partit Popular del Tirol del Sud seguin al parlament romà, sinó que també hi trobem els representants dels partits més difícils d’accontentar.

Luis Durnwalder, després de 22 anys d’ocupar el càrrec de governador —ja és conegut per *Luisnador* i *l’etern Durnwalder*—, refusa aquest plantejament. “El Tirol del Sud també ha de contribuir a fer front a la crisi”, va dir després d’una reunió amb Mario Monti a Roma. “Encara anem al mateix vaixell que Itàlia, però no hem d’oblidar que els ciutadans del Tirol del Sud som passatgers de primera classe.”

Alexandra Absacher
© *Der Spiegel*
Traducció d’Adel Abugren

“Si sóc elegit,
França farà
un tomb”

El candidat socialista a la presidència francesa, François Hollande, reacciona a la negativa de la cancellera alemanya, Angela Merkel, de rebre'l i justifica la seua decisió de tornar a negociar el pacte fiscal europeu en cas de ser escollit president de França el dia 6 de maig.

François Hollande, l’opositor socialista de Nicolas Sarkozy, té bones perspectives per a ser escollit president el dia 6 de maig. Ell és l’home que tem Angela Merkel, perquè n’ha posat en dubte el llegat europeu. Hollande vol renegociar el pacte fiscal que van acordar el desembre passat 25 països membres de la Unió Europea per a rescatar la zona euro. A més a més, Merkel dóna obertament el seu suport a Sarkozy i, fins ara, s’ha negat a rebre Hollande a Berlín. Hollande, de 57 anys, va ser president del Partit Socialista des del 1997 al 2008.

No ha estat mai ministre ni cap del govern, però ara tindria l’oportunitat de ser el segon cap d’estat d’esquerres de la cinquena República Francesa després de François Mitterrand, sota la presidència del qual Hollande va començar la seua carrera política, el 1981.

—Senyor Hollande, si el 6 de maig fóssiu escollit president de França, quin seria el vostre primer viatge a l’estranger?

—A Berlín, a reunir-me amb la cancellera Angela Merkel.